

бави освѣтъ единъ твърдѣ незначителнѣ часть, и още войнственѣ духъ, неустра- шимо сърдце и името Българи.

Българскыйтъ языкъ, ако наистинѣ е ималъ нѣкаквѣ разницѣ, на скоро е по- тѣнѣлъ и ся е загубилъ и слѣлъ съ Сла- венскыйтъ безъ никаквѣ слѣдѣ. Въ по- слѣднитѣ отъ това столѣтіе ный виждамы Българитѣ да растѣтъ и да заякватъ отъ день на день, кога съюзници, кога непри- ятели съ византійцитѣ; тѣ много пѣти достигвахъ византійскытъ стѣны, но вы- нѣгы бывахъ отпращаны назадъ.

Най-послѣ въ вторѣтъ половинѣ на 9-то столѣтіе, ный виждамы христіанскѣ- тѣ зарѣхъ да огрѣва и надъ Българскѣтъ земѣхъ. И въ 862 (или 864) царь Борисъ приема тържественно Св. Кръщеніе отъ двамата брата Св. Кирилла и Методія сынове на единъ благороденъ велможа отъ Солунъ и твърдѣ вѣрно отъ Славен- ско колѣно, на които по Божій Промыслъ было отредено да бѣдѣтъ избраното о- рудіе за да разнесѣтъ Евангелскытъ ис- тины и да бѣдѣтъ апостоли на цѣлъ сла-